

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: T. S., zastoupeného JUDr. Vladimírem Gelbičem, advokátem v Praze 2, Jugoslávská 11, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2005, čj. OAM-441/VL-20-04-2005, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2005, čj. 46 Az 18/2005 - 17,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 3. 2005, čj. OAM-441/VL-20-04-2005, nebyl žalobci udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný současně rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Praze. Namítl, že žalovaný na podkladě shromážděných důkazů nesprávně posoudil skutkový stav věci a na základě toho vydal rozhodnutí, které je s ohledem na

příslušná ustanovení zákona o azylu nesprávné. Uvedl, že zemi původu byl nucen opustit z důvodu tíživé životní situace, která byla způsobena okolnostmi uvedenými v průběhu azylového řízení, a že v zemi původu mu není umožněno žít v bezpečí. Krajský soud v Praze žalobu rozsudkem ze dne 6. 9. 2005, čj. 46 Az 18/2005 - 17, zamítl, neboť dospěl k závěru, že skutková zjištění, z nichž rozhodnutí žalovaného vycházelo, byla dostatečná a právní závěr žalovaného vyjádřený v rozhodnutí je v souladu se zákonem.

Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností. Stěžovatel vyjádřil své přesvědčení, že jeho osobní situace představuje důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a že za situace, kdy je norma o udělení humanitárního azylu charakterizována kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, očekává o to větší ochranu soudu spočívající v tom, že soud posoudí, zda žalovaný postupoval v posouzení jeho případu skutečně objektivně. Stěžovatel dále namítl, že jednáním krajského soudu bez přítomnosti stěžovatele, byl zbaven možnosti k celé věci se osobně vyjádřit a obhájit své podání. Stěžovatel navrhl přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Dále odkázal na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení a na vydané rozhodnutí. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku; takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; neshledal přitom vady, k nimž by musel

přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti vyjádřil své přesvědčení, že jeho osobní situace představuje důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Za situace, kdy je norma o udělení humanitárního azylu charakterizována kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, očekává o to větší ochranu soudu, kterou spatřuje v tom, že soud posoudí, zda žalovaný postupoval v posouzení jeho případu skutečně objektivně. Stěžovatel se tak dovolával stížního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, ačkoliv svou námitku tomuto zákonnému ustanovení výslovně nepodřadil.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud podotýká, že žalobce v žalobě porušení ustanovení § 14 zákona o azylu žalovaným netvrdil. Jestliže tedy krajský soud napadené rozhodnutí přezkoumal i ve vztahu k neudělení azylu z humanitárních důvodů, překročil meze přezkumu vymezené soudním řádem správním (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Takovýmto postupem však žalobce nebyl zkrácen na svých právech, naopak mu krajský soud poskytl širší přezkum, než jaký mu na základě jím podané žaloby náležel. Nejvyšší správní soud pak k závěrům krajského soudu uvádí:

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu, aniž bude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. S charakterem tohoto ustanovení, které je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je „případ zvláštního zřetele hodný“ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy „lze udělit humanitární azyl“ představuje správní uvážení, se Nejvyšší správní soud podrobně vypořádal mj. v rozsudku ze dne 19. 7. 2004, čj. 5 Azs 105/2004 - 72, publikovaném pod č. 375/2004 Sb. NSS, na který pro stručnost na tomto místě odkazuje. Na udělení humanitárního azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o udělení humanitárního azylu je vydáváno ve sféře volného správního uvážení příslušného správního orgánu. Soudní kontrola zákonnosti takového rozhodnutí proto nutně zůstává jen v rovině přezkumu dodržení procesních práv stěžovatele a posouzení toho, zda nebyly překročeny zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nebylo zneužito (§ 78 odst. 1 s. ř. s.); takové rozhodnutí tedy soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38¹).

Z rozhodnutí žalovaného vyplynulo, že žalovaný možnost udělení humanitárního azylu stěžovateli vážil, na základě údajů sdělených stěžovatelem však

¹ <http://www.nssoud.cz>

v průběhu řízení nezjistil důvod hodný zvláštního zřetele, a proto stěžovateli humanitární azyl neudělil. Jestliže správní orgán řádně zjistil a posoudil osobní situaci stěžovatele a sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména pokud sám stěžovatel ve správním řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu neuváděl. Rozhodnutí žalovaného nevzbuzuje v Nejvyšším správním soudu pochybnost o tom, že správní uvážení žalovaného, které vyústilo v rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu, nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, bylo v souladu s pravidly logického posuzování a takový úsudek byl zjištěn řádným procesním postupem. Krajský soud v napadeném rozhodnutí shledal, že žalovaný dostatečně zjistil osobní poměry žalobce a situaci v oblasti dodržování lidských práv v zemi jeho původu a že jeho závěr o neudělení azylu z humanitárních důvodů není v logickém rozporu s těmito podklady. Krajský soud se nedopustil žádného pochybení, jestliže nepřezkoumal správní uvážení co do posuzování případu hodného zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud tedy zhodnotil první stížní námitku jako nedůvodnou.

Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítl, že tím, že jednání krajského soudu proběhlo bez jeho přítomnosti, byl zbaven možnosti k celé věci se osobně vyjádřit a obhájit své podání. Stěžovatel se tím dovolával stížního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy vady řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, ačkoliv svou námitku tomuto zákonnému ustanovení výslovně nepodřadil.

Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

Z čísla listu 8 soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že krajský soud přípisem ze dne 9. 5. 2005, který stěžovatel osobně převzal dne 16. 5. 2005, vyzval stěžovatele, aby ve lhůtě 2 týdnů od doručení výzvy soudu sdělil, zda souhlasí s tím, aby soud rozhodl bez jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.); současně stěžovatele poučil o tom, že pokud nebude ve stanovené lhůtě vyjádřen nesouhlas s takovým projednáním věci, platí, že souhlas byl udělen. Stěžovatel na tuto výzvu soudu nijak nereagoval, nesouhlas s tím, aby soud rozhodl bez jednání, ve stanovené lhůtě, ani později, krajskému soudu nevyjádřil. Nejvyšší správní soud tedy i tuto stížní námitku zhodnotil jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud zhodnotil všechny stížní námitky jako nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné jiné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2006

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu